

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ДНУ «ІНСТИТУТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ ОСВІТИ»
ДУ «НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР ВИЩОЇ
ТА ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ»**

**Всеукраїнська науково-практична конференція
здобувачів вищої освіти**

МОЛОДЬ – АГРАРНИЙ НАУЦІ І ВИРОБНИЦТВУ

**Актуальні питання законодавства,
Ad linguas et culturas per cognitionem
(до мов і культур через пізнання)
та «Психологія організаційного розвитку
та управління персоналом»**

18 березня 2026 року

Біла Церква
2026

УДК 001.895:338.43:378-053.6:340.136(063)

Варченко О.М., д-р екон. наук, професор.

Димань Т.М., д-р с.-г. наук.

Філіпова Л.М., канд. с-г наук.

Ковальчук І.В., канд. юрид. наук.

Обіюх Н.М., канд. юрид. наук.

Резнік В.Г., старший викладач.

Шевченко А.М., канд. психол. наук.

Куманська Ю.О., канд. с.-г. наук.

Мостипан О.В., д-р філософії, **відповідальний секретар.**

Відповідальна за випуск – **Мостипан О.В.**, д-р філософії, начальник редакційно-видавничого відділу.

Актуальні питання законодавства, Ad linguas et culturas per cognitionem (до мов і культур через пізнання) та «Психологія організаційного розвитку та управління персоналом»: матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти. 18 березня 2026 р. – Білоцерківський НАУ. – 204 с.

Збірник підготовлено за авторською редакцією доповідей учасників конференції без літературного редагування. Відповідальність за зміст поданих матеріалів та точність наведених даних несуть автори.

Ел. адреса: <http://science.btsau.edu.ua/taxonomy/term/34>

Союз та НАТО. Спільні міжнародні механізми дозволяють державам ефективніше реагувати на терористичні загрози, забезпечувати розшук та екстрадицію осіб, причетних до терористичних злочинів, а також координувати заходи щодо запобігання таким правопорушенням. Таким чином, поєднання екстратериторіальної юрисдикції та міжнародного співробітництва є важливим інструментом сучасної системи протидії тероризму.

Отже, аналіз кримінально-правових аспектів боротьби з тероризмом у західних країнах свідчить про поступове формування комплексної системи правових механізмів, спрямованих на запобігання та протидію терористичній діяльності. А сучасні кримінально-правові механізми боротьби з тероризмом спрямовані не лише на покарання винних осіб, а й на попередження таких злочинів шляхом виявлення та припинення терористичної діяльності на ранніх етапах її підготовки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism (1999). URL:<https://www.un.org>
2. Європейський Союз. Directive (EU) 2017/541 on combating terrorism. URL:<https://eur-lex.europa.eu>
3. NATO's role in counter-terrorism. URL:<https://www.nato.int>
4. Кримінальне право зарубіжних країн: підручник / за ред. О. М. Джужі. — Київ: Юрінком Інтер, 2021.

УДК 347.1

ГЕРАСИМЕНКО М.Д., здобувач вищої освіти

Науковий керівник – **ЄФРЕМОВА І.І.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРАВО ПРИВАТНОЇ ВЛАСНОСТІ

У роботі розглядається сутність та правове регулювання права приватної власності в Україні. Проаналізовано поняття приватної власності, її зміст та основні елементи — володіння, користування і розпорядження майном. Особливу увагу приділено підставам виникнення та реалізації права приватної власності, а також його гарантіям і захисту відповідно до законодавства України. Робота спрямована на висвітлення значення права приватної власності як важливого елемента економічних і правових відносин у суспільстві.

Ключові слова: приватна власність, правові норми, розпорядження, обов'язки, користування.

Право власності - це сукупність правових норм, які регулюють відносини, пов'язані з володінням, користуванням і розпорядженням власником належним йому майном на свій розсуд і у своїх інтересах, усуненням усіх третіх осіб від протиправного втручання у сферу його володіння цим майном, а також обов'язки власника не порушувати прав та інтересів інших осіб[25] Право приватної власності є одним із центральних інститутів цивільного права, що визначає правовий статус майна, яке належить окремим фізичним або юридичним особам. Саме завдяки цьому праву людина може вільно володіти, користуватися та розпоряджатися своїм майном на власний розсуд, не порушуючи при цьому права інших осіб і вимоги закону. Право власності вважається природним та невід'ємним правом людини, тому гарантування захисту прав усіх суб'єктів даної правомочності визнається однією з ключових завдань кожної розвиненої держави[23, с.249]

У статті 41 Конституції України закріплено «Кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності»[1]. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності, а примусове відчуження майна можливе лише з мотивів суспільної необхідності, на підставі та в порядку, визначеному законом, і за умови попереднього та повного відшкодування його

вартості. Законодавче визначення приватної власності міститься у статті 325 Цивільного кодексу України[4]. Отже, право приватної власності — це можливість конкретної особи володіти, користуватися і розпоряджатися майном за своєю волею, незалежно від держави чи інших осіб. Історично право приватної власності формувалося разом із розвитком суспільства. Ще з часів римського права власність визнавалася як повна влада над річчю (*dominium*), що включала три основні елементи — володіння (*possessio*), користування (*usus*) і розпорядження (*abusus*). Ці елементи стали основою для сучасного розуміння змісту права власності, у тому числі й в Україні. Зміст права приватної власності традиційно визначається через три основні правомочності: Володіння — це фактичне панування особи над річчю. Власник має можливість утримувати майно, зберігати його у себе або передавати іншій особі на певних умовах (наприклад, у користування чи оренду). Користування — це можливість вилучати з речі її корисні властивості, отримувати з неї прибуток або задовольняти певні потреби. Наприклад, власник може проживати у своєму будинку, обробляти земельну ділянку або користуватися автомобілем. Розпорядження — це право визначати юридичну долю майна: продавати, дарувати, обмінювати, заповідати тощо. Саме ця правомочність надає власнику найповнішу свободу у відносинах із його майном. Усі ці складові в сукупності формують зміст права власності. Власник може реалізовувати їх безпосередньо або через інших осіб (наприклад, передавши майно в оренду чи довірче управління).

Однак здійснення права власності не є абсолютним — воно обмежується законом і правами інших людей. Як зазначено у ст. 319 ЦК України, власник має право на власний розсуд володіти, користуватися і розпоряджатися своїм майном, але при цьому він не може використовувати його на шкоду правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства, держави чи довкілля.

Право приватної власності має кілька характерних ознак:

Індивідуальний характер — майно належить конкретній особі (фізичній чи юридичній), а не державі або громаді.

Юридична незалежність — власник самостійно вирішує, як використовувати своє майно.

Майнова відокремленість — майно власника є самостійним об'єктом правових відносин, що може бути предметом договорів, застави, спадкування тощо. Сучасне українське законодавство визнає рівність усіх форм власності. Це закріплено у статті 318 Цивільного кодексу України[4], де зазначено, що всі форми власності є рівними перед законом і забезпечуються державою.

Крім того, право приватної власності може поширюватися на будь-які об'єкти — речі, гроші, цінні папери, об'єкти інтелектуальної власності, а також майнові права. Водночас певні види майна (наприклад, зброя, вибухові речовини, деякі природні ресурси) можуть перебувати лише у власності держави або з особливим дозволом.

Важливим аспектом змісту права приватної власності є також захист від незаконного втручання. Якщо право власності порушене, власник може звернутися до суду з вимогою про його відновлення. Основними способами захисту є витребування майна з чужого незаконного володіння, усунення перешкод у користуванні майном, визнання права власності або відшкодування завданої шкоди. Право приватної власності має не лише юридичне, а й економічне значення. Воно є основою розвитку ринкових відносин, стимулює підприємницьку діяльність, забезпечує самостійність та ініціативу громадян. Наявність приватної власності створює умови для формування середнього класу, розвитку конкуренції та підвищення добробуту населення. Водночас держава встановлює певні обмеження та обов'язки власників наприклад, сплату податків, дотримання правил землекористування, охорони довкілля, утримання майна у належному стані тощо. Це зумовлено необхідністю

забезпечити баланс між інтересами окремої особи та суспільства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР /// Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254к/96-вр> (дата звернення: 15.10.2025).
2. Про власність: Закон України від 07.02.1991 р. № 697-ХІІ /// Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/697-12> (дата звернення: 01.11.2025).
4. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-ІV // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/435-15> (дата звернення: 04.10.2025).

УДК 342.52(5)

ГОВОРОВА А.О., здобувачка вищої освіти
Науковий керівник – **ТЕРЕЩУК М.М.**, канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ УРЯДІВ ДАЛЕКОСХІДНИХ КРАЇН

У статті досліджуються особливості правового регулювання діяльності урядів у країнах Далекого Сходу. Проаналізовано конституційні засади функціонування урядів, порядок їх формування, основні повноваження та взаємодію з іншими органами державної влади. Визначено характерні риси правового регулювання виконавчої влади в державах регіону та специфіку функціонування урядів у різних моделях державного управління.

Ключові слова: уряд, виконавча влада, правове регулювання, конституція, державне управління, країни Далекого Сходу, система влади.

Інститут уряду є ключовим елементом системи органів державної влади, що забезпечує реалізацію державної політики та функціонування механізму державного управління. У країнах Далекого Сходу правове регулювання діяльності урядів має специфічні риси, які формувалися під впливом історичних традицій, політичної культури та особливостей конституційного розвитку відповідних держав. Як зазначають дослідники державного управління, організація виконавчої влади значною мірою залежить від форми правління та політичної системи держави [1, с. 54].

До держав Далекого Сходу належать, зокрема, Японія, Китай, Республіка Корея, Монголія та деякі інші країни, політико-правові системи яких характеризуються різноманітністю моделей державного управління. Правове регулювання діяльності урядів у цих країнах здійснюється передусім на основі конституційних норм, а також спеціальних законів, які визначають структуру, повноваження та порядок функціонування органів виконавчої влади.

У Японії уряд функціонує в умовах парламентської монархії. Відповідно до Конституції Японії 1947 року виконавчу владу здійснює Кабінет Міністрів на чолі з Прем'єр-міністром. Кабінет є колегіальним органом, відповідальним перед парламентом, що відповідає принципам парламентської форми правління. Як зазначає С. Файнер, парламентська модель державного управління передбачає політичну відповідальність уряду перед законодавчим органом, що є важливою гарантією демократичного функціонування державної влади [1, с. 61].

У Республіці Корея сформована президентська модель організації виконавчої влади. Президент є главою держави та очолює систему виконавчої влади, тоді як уряд виконує функції адміністративного управління та забезпечує реалізацію державної політики. Конституція цієї держави передбачає систему взаємодії між президентом, урядом та парламентом, що дозволяє забезпечити баланс влади.

Іншу модель організації виконавчої влади демонструє Китайська Народна Республіка.

ЗМІСТ

Безуглов І.Є., Пахомова А.О. Кримінально-правові аспекти боротьби з тероризмом у західних країнах.....	3
Герасименко М.Д., Єфремова І.І. Право приватної власності.....	5
Говорова А.О., Терещук М.М. Правове регулювання діяльності урядів далекосхідних країн.....	7
Горобінська Є.С., Аргат Я.П. Фірми-одноденки як інструмент тіньової економіки: механізми функціонування та методи ідентифікації.....	8
Говорова А.О., Єфремова І.І. Правочини в цивільному праві.....	11
Гулько Я.О., Єфремова І.І. Фізична особа як учасник цивільних правовідносин.....	13
Гулько Я.О., Терещук М.М. Конституційний захист свободи слова: порівняльний аналіз США та Німеччини.....	14
Гулько Я.О., Сокиринська О.А. Історія створення та правовий статус Панамського каналу.....	15
Ігнатенко І.А., Мельник В.О. Сертифікація аграрної продукції як інструмент забезпечення якості та безпечності харчових продуктів.....	17
Качаненко Л.В., Аргат Я.П. Корпоратизація державних та комунальних підприємств: нова модель управління публічним сектором.....	19
Квашук О.Д., Аргат Я.П. Господарювання в умовах воєнного стану та відновлення.....	20
Коломієць В.В., Єфремова І.І. Поняття речей у цивільному праві України.....	22
Кривенда Д.В., Пахомова А.О. Правове регулювання штучного інтелекту: міжнародні підходи та перспективи для України.....	24
Кузьомко Т.Р., Єфремова І.І. Фіктивні та удавані правочини: поняття та правові наслідки.....	25
Кузьомко Т.Р., Сокиринська О.А. Югославія: шляхи вирішення конфлікту та його наслідки.....	27
Кузьомко Т.Р., Терещук М.М. Конституційні моделі державної влади в країнах Океанії.....	31
Левченко М.С., Єфремова І.І. Особливості набуття права власності.....	32
Левченко М.С., Терещук М.М. Конституційно-правовий статус глав держав у країнах Латинської Америки.....	33
Литвин А.Л., Сокиринська О.А. Проблеми використання заморожених активів для відбудови України.....	35
Ліченко В.В., Аргат Я.П. Псевдопідприємницька діяльність як форма шахрайства.....	37
Лук'яненко Л.О., Макаруч В.В. Сучасні правові аспекти діяльності прокуратури в Україні.....	38
Мазуренко Я.О., Пахомова А.О. Правове регулювання сільськогосподарської дорадчої діяльності в Україні.....	40
Міщенко Я.О., Ломакіна І.Ю. Регулювання діяльності фермерських господарств в умовах воєнного стану в Україні: сучасні виклики та законодавчі рішення.....	42
Пузир В.О., Аргат Я.П. Правове регулювання діяльності ФОП в Україні: проблеми і перспективи.....	43
Решетнік А.В., Аргат Я.П. Антимонопольне регулювання господарської діяльності.....	45
Салій О.І., Мельник В.О. Правове регулювання використання земель сільськогосподарського призначення.....	46
Салій О.І., Ломакіна І.Ю. Особливості реалізації права на безоплатну приватизацію земельних ділянок.....	48
Смуток Д.Є., Мельник В.О. Правове регулювання договору оренди землі в аграрній сфері.....	49
Кириченко В.В., Ковальчук І.В. Податкові аспекти режиму експорту сільськогосподарської продукції в умовах воєнного стану.....	51
Чорноус П.С., Єфремова І.І. Речові права на об'єкти нерухомості.....	52
Паламарчук К.О., Линник Т.В. Військовий стандарт України та стандарти НАТО.....	54